

Az „Apostolok cselekedetei” valójában Isten Szentlelke munkájának a kezdetét írja le. „Nálatok lakik, sőt bennetek lesz” – mondta róla Jézus a tanítványoknak, de ugyanígy „benne volt”, és ma is benne van mindazokban, akik pünkösdkor és azután megtértek Krisztushoz, akiknek Ő a Megváltója lett. Bennünk is ott van, és benne volt Fülöpben is.

Itt is Ő cselekszik, nem Fülöp és nem a főember. Ő szólt Fülöpnek, de Ő indította a főembert is, hogy feljöjjön Jeruzsálembe Istent imádni. Ő adta magát az üzenetnek. Ő tesz bizonyosságot Krisztusról (Ézsaiás és Fülöp szavain keresztül is).

Mit cselekszik? Beteljesíti Jézus parancsát / ígérését: „tanúim lesztek” Samária után „a föld végső határáig”. Az etióp főember az első távol lakó pogány, aki befogadja Krisztust.

Hogyan cselekszik? A szavával, mint a teremtéskor. Semmi egyébre nincs szüksége, hogy cselekedni tudjon. Úgy cselekszik, hogy abban benne van az ember, pl. Fülöp engedelmissége, a főember vágyakozása, de valójában már ezt is Isten munkálta. – Az új élet valóban teremtés, és amit a már hívőben munkál (az, hogy a hívő megérti Isten akaratát, hogy engedelmes, hogy növekszik Krisztusban), az is „olyan, mint a teremtés”: csak Isten tudja véghez vinni, az ember magától nem.

Fülöp a pünkösd napján vagy azután tért meg, az apostolok vagy más hívők bizonyoságtételére. Ezt Isten Lelke munkálta, és ez kellett ahhoz, hogy ő maga is örömmel hirdesse az örömhírt. Másképpen nem lehet: ha bennem nincs ott az az öröm, amit Krisztus megismerése, a bűneim bocsánata, az örök élet bizonyossága adott, akkor azt, amit Isten tett Krisztus által, csak száraz tanításként (kioktatásként) tudom elmondani, nem örömhírként. De benne megvolt, ez jellemezte a samáriai szolgálatát is, és ez az öröm ragadt rá azokra, akik hallgatták (8,8.12).

A 7 diakónus egyike volt, „asztalok körül szolgált”, akárcsak István, de mindkettőjükről kiderült, hogy képes prédikálni, bizonyosságot tenni (az Úr képessé tudja tenni őket) – mikor? István akkor prédikált (tett bizonyosságot), amikor ő maga üldözés alá került; Fülöp akkor, amikor emiatt szét kellett szóródniuk. Az üldözés, a veszedelem alatt felbátorodtak, nem visszahúzódtak. A visszahúzódnak lenne a „természetes emberi magatartás”, az (ó)emberi természet magatartása. Ha felbátorodnak, ha „nem hagynak fel Krisztus hirdetésével” (ApCsel 5,42), azt a Szentlélek cselekszi bennük.

Fülöp engedelmissége: kész elmenni a „járatlan” (néptelen, puszt) útra, mert az Úr mondta. Neki is járatlan az út: még nem hirdette az ígét pogány embernek.

A főembernek hallania kellett az élő Istenről. Isten gondoskodott róla, hogy oda, ahol lakott, eljusson az ige, a bizonyoságtétel, amiből megértette, hogy „ez az Isten teljesen más”. Nincs sehogy kiabrázolván, mégis létezik (tehát nem az ember „teremtette”) és cselekszik – hogy mit, azt az elmondott bizonyoságtételekből hallhatta – és elindul Jeruzsálembe Istent imádni. Isten Lelkének munkája az, hogy nem utasítja el („ha nem látom, akkor nincs”), hanem imádni kezdi. Elhiszi, hogy az igéből megismerheti. Amikor már olvassa Ézsaiás könyvét, felismeri, hogy személyes kapcsolatba kell kerülnie azzal az Istennel, akiről az ige bizonyosságot tesz.

Ézs 53 az egyik legvilágosabb prófécia Krisztusról és a megváltásról. (Annyira egyértelmű, hogy a nem Jézus-hívő zsidó tanítás be is tiltja.) Ézsaiás azt írta le, amit Isten tenni fog; most már arról kell beszélni, hogy ez hogyan teljesedett be Jézus Krisztusban – ez az a magyarázat, amire szüksége volt a főembernek. Fülöp nem aggódott, hogy hogyan fogja megértetni vele: az előtte lévő igéből indult ki, a konkrét kérdésre válaszolt. Mennyit aggódunk mi, hogy hogyan értessük meg valakivel az evangéliumot? (Posztmodern kor nehézségei.) Ma az átlagember

egyáltalán nem olvas Bibliát, másfajta kérdései lehetnek. Ha ezekre lehet úgy válaszolni, hogy bizonyosságot teszünk Krisztusról, felismerjük-e? „Járatlan út” ez is, nehezebb lehet eljutni az adott kérdéstől Krisztusig. Merünk-e végigmenni rajta?

A főember hitre jutása is Isten Szentlelkének a munkája. A keresztről való beszéd az emberi gondolkodás számára botrány („aki ilyen szégyenteljes halált halt, hogy lehetne Megváltó”) vagy bolondság („aki meghalt, hogy lehet győztes”). Arról, hogy Jézus valóban Isten Fia, Megváltó, valóban él és győztes, és Őrá van szükségem, csak Isten győzhet meg – mint a főembert is. Nem látta többé Fülöpöt, de a Szentlélek most már folyamatosan „magyarázta” neki az igét, ő is egyre mélyebben megismerhette Krisztust, és hirdethette is.

ApCsel 2,39 „Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”